

Cmol - hasič a zastupitel

Kurs: ZUR588 Vybraná témata studia nových médií

Jméno: Marek Lajtkep (363921)

Úkol: Výzkumný rozhovor číslo 2

Datum odevzdání: 3. 5. 2015

Respondent: Marián Cmol, 32 let, řadový člen SDH Dolní Němčí, řadový zastupitel, středoškolsky vzdělaný s maturitou, svobodný (žije s přítelkyní), podniká v prodeji autodílů.

Rozhovor proběhl 1. 5. 2015 ve zbrojnici Sboru dobrovolných hasičů Dolní Němčí a trval jednu hodinu a třiadvacet minut. Respondent se na domluvenou schůzku dostavil po předchozím telefonickém upozornění s mírným zpožděním a omluvou, že musel ještě vyřešit nějaký akutní pracovní problém.

Respondent se mi jevil v dobré náladě, po vysvětlení všech náležitostí a principů tohoto druhu rozhovoru odpovídal otevřeně a za celou dobu se neobjevila otázka, na kterou by nechtěl odpovědět. Vzhledem k poněkud hektičtějšímu tempu jsme se předtím spolu nestačili příliš seznámit a jeho důvěru jsem musel získávat až postupně během zpovídání. Pak se ale objevilo pár témat, která jsme měli společná (hlavně auta) a poslední malá bariéra padla. Připadalo mi, že respondent má mnohem větší rozhled a povědomí o světě, než ten předchozí.

K jeho otevřenosti přispěl možná i fakt, že věkový rozdíl mezi námi byl pouze asi sedm let (na rozdíl od minulého respondenta, který byl o pětadvacet let starší než já). Rozhovor mi přišel podstatně uvolněnější, než v předchozím případě. S respondentem jsme si po celou dobu vykali.

Jak dlouhou historii vaše rodina v Dolním Němčí má?

Víte co, přesně vám to asi neřeknu úplně, ale jakoby co se týče rodiny, mojeho příjmení, jako Cmol, tak vím, že otec je z Dolněmčí, dědeček je z Dolněmčí, otec toho dědečka si myslím, že je taky z Dolněmčí, ale to už jsem ani nesledoval nějak, co se týče, že bych se ptal třeba babičky, jak to bylo, nebo nebylo. Protože dědeček už nežije, otec už taky nežije, ale nesledoval jsem to, nebo nevyptával jsem se přesně na detaily, ale myslím si, že to je rod... Jak bych to řekl... Že tady prostě jsme celou dobu, jakože co vím... Jo, to příjmení Cmol k tomu Dolněmčí patří. To znamená, že tady žijeme prostě od té doby, co vím. Jakože určitě nejsme přistěhovaní z někama, z nějaké jinší obce.

Takže když bychom to vzali podle roků, myslíte, že třeba 150 let by ta historie tady být mohla?

Čistě teoreticky asi jo. Neznám ty detaily. Jde o to, že nejsu zas tak dobře informovaný.

Příbuzných nebo předků jste se neptal proč? Nezajímalo vás to, nebo jste to nepovažoval za důležité?

Jako zajímalo, ale už si spíš nepamatuju, co mě třeba babička vykládala. S babičkou jsme se o tom bavili, ale nepamatuju si přesně už ty jejich prarodiče nebo rodiče. Víím, že se vždycky bavila třeba chvílku o válce, že vlastně babička bydlela tady v jednom domku, děda asi 200 metrů v jiném domku, a když tady spadla někde bomba, tak bydleli všichni v jednom domě. Ale potom co bylo předtím... Jako víím, že tady bydleli celou dobu předtím... Jako jo, asi těch 150 let by to mohlo být.

Říkal jste, že se s vámi babička bavila o válce. Vybavujete si nějaký její opravdu hodně hluboký zážitek, o kterém by vám říkala?

Jako jedinou věc, kterou si asi pamatuju, co říkala, tak když srovnávala Němce s Rusákama. Když tady byli Rusáci, tak tady byl v baráku strašný bordel, ale když tady byli Němci, jak se ty fronty nějak otočily, tak ty Němci měli prostě postavené boty vedle sebe... Jakože tady byl strašný pořádek. Když tady byli Němci nastěhovaní u nich v baráku, tak tam byl pořádek. Když tam byli Rusové, tak to byl prostě bordel. Jinší zážitek si už nevybavuju, nějaké takové zajímavosti... Říkali, že když jim spadla bomba na barák někde, tak pak chodili po dědině a vybírali po koruně, pětikoruně, aby mohli barák postavit zpátky. To je tak pár věcí, které si pamatuju. Jinak víc jsme se o tom asi spolu moc už nebavili.

Takže se dá říct, že vaše rodina je v podstatě součástí kolektivní paměti tady ve vesnici.

Jako myslím, že spíš rodina té babičky. S tou dědečkovou rodinou, jako Cmol... To přesně nevím. On měl asi tři manželky... Jo, to nevím, jestli byl nějak jako rozlétaný, když to řeknu takto (*usmál se*), ale víím, že dědečkův otec měl minimálně tři nebo čtyři manželky.

To mohlo být i kvůli nemocem, ne? Vždyť tehdy lidé umírali na podstatně banálnější věci, než dnes.

Právě no, možná to tak je. To bych nevyloučil.

Předpokládám tedy, že vaše rodina tady v obci žije.

Ano. Já žiju s matkou v domě.

Nějaké širší příbuzenstvo – bratřenci, sestřenice, kdokoliv, to tu nějak máte?

Jakože je to tady, žije to tady, prakticky vlastně otec měl dvě sestry. Jedna sestra bydlí tady s rodinou, a druhá sestra je někde pryč. A matka je zase z Hluku, to znamená, že její rodina tady v Dolněmčí nežije, ale rodina vlastně od otce a od babičky, bratr... Bratr, jeho rodina, bratránci, to tady samozřejmě žije všechno.

Takže přibližně těch příbuzných tady máte zhruba kolik? (*Zvoní mu telefon, dovoluje se mě a bere to. Volá mu kolega z práce. Hovor odbude za pár vteřin s tím, že nemá čas.*)

Takových těch jakoby, když to počítám na nějak ty první, druhý, třetí bratranec, tak já nevím, nějakých těch 15 lidí, třeba.

Stýkáte se spolu?

Ani moc ne. (*trochu váhá*) Ono to právě jakože... Oni jsou z otcovy strany, naši se rozvedli, jo, jakože tak. Stýkáme se, jakože třeba s babičkou se stýkám, i když je teďka na domově důchodců. Když bydlela ještě pod náma v humně, tak jsme se stýkali jako normálně, teďka jako míň, ale tak no... Jako s tou rodinou nejsme za zlé, jakože víme o sobě, ale nechodíme si na oslavy a takovéto věci, když to řeknu tak.

Do základní školy jste tedy chodil tady?

Jasně.

Když se zeptám na kamarády – máte tady v obci někoho?

Iks kamarádů. Jako tak, já asi spíš funguju víc na tom kamarádském životě, než na rodinném. Protože máme tady takové vazby jako pevnější s těma kamarádama, co se týče ať už letních dovolených, zimních dovolených, hory, prostě a tohle... Ať už nějaké ty srazy ze třídy, nebo srazy se střední... To už vlastně teda nesouvisí s Dolněmčím, ale i tak... Na tom si hodně frčím. (*směje se*) Nebo teda ne frčím, mám to prostě hodně rád. Jako máme tady dobré kamarády. Fungujeme vlastně i s kamarádem, jako že máme firmu... Na tom si zakládám. Na tom férovém slově chlapa. Ty kamarády, toho mám tady jakoby dost. Hlavně jsem tady fungoval čtyři roky jako provozní na diskotéce, tady to mají vlastně kluci z naší firmy, takže tam člověk musí s těma kamarádama fungovat. Musí s něma sedět, povídat si, chlastat, když to řeknu takhle, musí vyslechnout jejich problémy... Když člověk chce, aby to fungovalo, ta diskotéka, tak musí fungovat s něma. Musí tam být prostě zažitý. To znamená, že co se týče Dolněmčí, tak tady mám kamarádů od hasičů – protože su hasič dobrovolný, od té diskotéky, od já nevím, florbalu, přes sport, přes všechno, tak si myslím, že těch kamarádů mám jakože iks. Moc.

Takže se dá říci, že drtivá většina vašich kamarádů je z Dolněmčí?

Myslím si, že jo. Jakože беру to tak, že prakticky jo. Mám jich samozřejmě pár i z ostatních vesnic, protože fungujeme... Máme s tím kolegou vlastně autodíly, a zavážíme jakoby do autoservisů, a z těch zákazníků se stali kamarádi. To znamená, že jezdíme s něma na dovolené třeba. Nebo já nevím, fungujeme s něma tak, že oni třeba přijedou sem na nějaké akce, a my někde tam. To znamená, že ty kamarády mám pracovní, a ty dolněmčanské. Asi tak no.

Po základní škole jste pokračoval kam?

Střední... (*přemýšlí*) Prakticky mám udělanou střední průmyslovou školu, vlastně strojní průmyslovku, prakticky. Šel jsem... Jako byl jsem na průmyslovce v Hradišti, tam jsem se dostal, ale po týdnu něco se mi tam nějak nepozdávalo, nelíbilo se mi tam, tak jsem přestoupil prostě do Brodu, jako na Slovácké strojírny, a tam jsem udělal vlastně maturitu.

Pro úplnost – vysokou školu jste pak zkoušel?

Dostal jsem se na výšku, na strojní... Na Fakultu strojního inženýrství do Brna, ale tam jsem byl jenom půl roku a zrušil jsem to.

Neoslovilo vás to?

No, neměl jsem na to ani moc nějak prostředky. V té době už naši byli rozvedení, jakože neměl jsem... Spíš jsem potřeboval pracovat a nějak starat sám o sebe. Nebylo možnost prostě, abych pět let studoval školu... Tady už vlastně kluci, kamarádi, se starali o jinší věci, takže jsem spíš šel pracovat sám a takhle.

V Brně jste byl jenom zapsán, nebo jste do té školy i chodil?

Ono to bylo dálkově, každý pátek. Ale to už jsem mezitím pracoval zase přes týden, takže myslím, že snad nějaký zápočet jsem tam udělal z matematiky nebo z něčeho, ale i tak...

Když jsme už nakousli trochu vaši práci, říkal jste, že máte firmu prodávající autodíly. To je taky tady v Dolněmčí?

Ne, to je v Nivnici.

Proč zrovna autodíly? Jak jste se k tomu dostal?

Pracoval jsem asi šest let prakticky v oboru tady v Dolněmčí v Ormika – to je vstřík a lisování plastů, že jsem byl prakticky vyučený strojař, měl jsem pneumatiku, hydrauliku a tyto věci, a tady jsem dělal šest let a už jsem chtěl změnit práci. A ten kamarád potřeboval zase někoho, on měl autodíly a motodíly tady v Hluku, a mě třeba hodně baví počítače, a potřeboval

pomocť s e-shopem. Takže potřeboval mě nějakým způsobem. Tak jsme se nějak domluvili, že jsem pod ním pracoval, a po nějakých asi čtyřech, pěti letech jsem mu nabídl, že bych prostě od něj koupil půlku firmy. Přestěhovali jsme se do Nivnice a věděl jsem, že on moc nemá čas, a já jsem zase věděl, co je dobré pro tu firmu, tak jsem mu nabídl, že buď... Protože už mě to zase taky nebavilo, všeobecně, protože jsem dělal o víkendu provozního na diskotéce a přes týden v těch autodílech. Takže jsem chtěl dělat nějak jednu práci, abych nemusel od pondělí do pátku sedět tam, a sobota neděla zase dělat dvě diskotéky, v nedělu účet, a prakticky celý týden člověk pracuje a už ho to nebaví. Takže jsem mu řekl, že buď se mu na to vykašlu v těch autodílech a všeobecně, jo, že si najdu jinou práci třeba jako úplně jinou, já už chtěl taky změnit obor, a tak jsem mu nabídl tohle. Tak jsem přestal dělat toho provozního a mám s ním napůl ty autodíly. Nějak mě to prostě napadlo, tak jsem ho zkusil oslovit. A domluvili jsme se, asi tak.

Baví vás ta práce?

Jak bych to řekl... No, baví mě to, ta práce, i když to není samozřejmě jednoduché. Jo, co si člověk nenabídne a neprodá, tak to nevydělá. Má v tom svoje peníze, musí se umět otáčet, není to jednoduché. Ta konkurence je šílená, my jsme vlastně autodíly nezaštitěné žádnou značkou, jak já nevím, třeba Auto Kelly jsou velké autodíly, nebo APM, jak jsou všechny ty firmy, celostátně nebo celoevropské, tak my jsme furt jejich konkurence. Takže je to takové těžší, ale baví mě to. Člověk je sám svým pánem. Když řekne, že nejde do práce zítra, tak nejde. To mě prostě baví na tom. Ale někdy je v té práci zase víc, než jakoby... Jako dneska třeba jsem byl taky v práci. (*bylo 1. května, tedy svátek práce*) Jakože ne, že by mě to bavilo, ale dají se tím vydělat peníze, dá se tím uživit a člověk je sám svým pánem. Když se mě ptají... Když se mě ptají kamarádi, jakože jasně, koupil jsi firmu, kokotiny, že prostě machr, tak jim říkám ne hoši, já jsem si nekoupil firmu, já jsem si koupil svobodu. Toto jim říkám. Ne, že bych vydělával hrozné peníze, ale já jsem si koupil to, že si můžu dělat, co chcu. To je jedna z věcí, která je na tom dobrá.

Specializujete se na nějaký určitý segment?

Děláme osobní a užitkové vozy, ale spíš podle toho, co ti mechanici potřebují. My se specializujeme na ty náhradní díly přesně pro ty mechaniky. Ten mechanik... My ten maloobchod děláme míň, děláme spíš velkoobchod. To znamená, že když ten mechanik potřebuje brzdy na celé auto, tak já mu najdu v katalogu podle VINu (*Vehicle Identification Number*) to, po potřebuje, nacením mu to, on to potom nacení tomu zákazníkovi, jestli to chce, nebo nechce, on mě zavolá, že to chce a já mu to na druhý den pošlu. Nám to dojde

nočním závozem od dodavatelů a tak to zrovna zavezu. Na tomto fungujeme, ta komunikace se zákazníkem. Že jsme na telefonu deset hodin denně, zavolá zákazník, nechám si nadiktovat ty údaje o tom autě, co potřebuje, najdu to a zavolám mu zpátky, jaké jsou ty určité možnosti, cenové relace, a tak. Děláme čistě spotřební věci, jako filtry, oleje a tak. Prostě na čem to auto funguje. Jako myslím, že třeba upadají už takové ty doplňky a tak. Ty tuningy a toto. Děláme prostě to, co člověk potřebuje, aby to auto jelo. Pneumatiky a tak třeba. S tou konkurencí se to tak nějak točí dokolečka furt. Vím, že větší firmy skupují ty malé, co se týče... Bojovali jsme proti třem firmám konkurenčním... Že třeba ti Němci to koupí. Nebo se Poláci s Němcema domlouvají, že kupují Čechy... My se v tom tak nějak plácáme nějakých pět, šest let furt. Furt tak nějak sami. Furt se nám daří... Fungujeme na tom osobním přístupu. Jakože jezdíme s těma klukama třeba na dovolené... Už jsme tak jako v dobrých kamarádských vztazích. My prostě budujeme ty vztahy jinak. Jako ne na ceně, že mu dám o deset korun levnější já nevím, filtr, ale na tom, že čau ty vole, jak? Dobré všecko? Jako ta komunikace, že je důležitá, v tomto.

Kdybychom se pomalu přesunuli do vašeho každodenního života, jak byste popsal váš normální den? Ať už všední nebo víkendový, jak by to vypadalo?

Mám to brát nějak časově, jako kdy vstávám, nebo tak nějak? Jak to chcete slyšet?

Spíš jak byste to popsal svými slovy, ty hodiny tam nutně být nemusí.

Jak je světlo, tak člověk vstává dřív, ale do práce chodíme na nějakých osm hodin, nebo tři čtvrtě na osm, že tam už kolegyně je. To znamená, že dělám tak od těch osmi do tři čtvrtě na dvanáct, jde se na oběd, třičtvrtě hodinku, to si dáváme takový ten... Jako dřív jsme si kupovali něco v obchodě, že člověk ten oběd tak nějak flákal, ale teď už to děláme pořádně. Posledních pět let jdeme všichni z firmy spolu na oběd. To se s ostatními potkáme buď v pondělí v Nivnici, protože tady je v pondělí zavřeno, nebo od úterka do pátku chodíme každý den sem na oběd... To už je takový rituál. Nebo rituál... Prostě probereme to, co je potřeba, když se nevidíme celý den. O půl jedné jdeme zpátky na firmu a funguju tam do nějakých, no prakticky bych měl do pěti hodin, ale sedím tam do šesti, nebo spíš někdy, když někdo něco potřebuje, protože máme ten rozvoz autodílů, a když někdo něco nedostane, nebo nutně potřebuje, tak mu to ještě zavezu. To znamená, že třeba o půl šesté, o šesti hodinách, jedu třeba ještě semtam někde do servisu. Pak když už máme prostě zavřeno tak se tak různě motám no. Potom chodíme pravidelně s klukama, s kamošama, po páté hodině na kafe. Buď se tam potkáme dva, nebo čtyři, ale jo. Když je teplo, jdeme na zahrádku. To znamená, že ještě pravidelně po práci chodím za kamarádama, že si dáme kafe a cigaretu, že si posedíme.

Takže dom se dostanu třeba kolem té sedmé hodiny, ve které možná zapínám ba číté jedniče zprávy. Když jich nestihnu, tak tam možná hodím ČT24, a funguju doma jakože s přítelkyní. To je všední den. Ale když je potřeba, tak su prostě v té práci, tam kolem toho se furt motám. Je to závazek takový. Jako někdy člověk musí sednout v deset večer do auta a jet někomu něco zavézt, že něco někomu nepasuje. Kór na těch autách, třeba jsou tam dva, tři druhy filtrů... Takže člověk funguje furt. Takže večer už takové to trávení – když je zima, tak u televize, nebo já jako spíš u počítače, nebo samozřejmě s přítelkyní, semtam nějaký ten sport, brusle třeba, dřív tedy byl ten florbal, to jsme hráli závodně. Tento rok jsme začali zase hrát hokej s klukama, tak se snažíme s klukama hrát hokej, ale to je třeba o víkendu, nebo jednou za čtrnáct dní. Ten víkend je taky takový spíš pracovní. Třeba v sobotu, i když máme zavřeno, tak su taky v práci, dojedu tam o osmi nebo o devíti, předám tam nějaké věci, nebo to zavezu do servisu, tam si zapálím s mechanikem a jedu zpátky. To znamená, že ty moje víkendové rituály... To se motám kolem baráku. Protože spravuju barák, tak se motám kolem něj. Nebo zahrádka, tohle... Mám motorku, mám čtyřkolku, takže když je čas, tak jezdím na motorce, nebo na čtyřkolce. Jako hodně aktivně si myslím, že žiju. Jakože furt něco. Když je čas, tak ho využívám.

Co na tohle životní tempo říká přítelkyně?

No nemůže říkat nic. (*směje se*) Je to o tom, že je to něco, co mě živí, v čem mám nějaké investice doslova, když to řeknu takhle... Beru to jako automatiku. Když je potřeba někomu pomoci, tak to zařídím. Ale neříká nic. Samozřejmě to není každý den takhle, ale když je potřeba něco vyřešit, tak to udělám.

Takže u vás nejsou třeba žárlivé výstupy a výslechy kam jedete a kdy se vrátíte?

(*směje se*) Taková si myslím, že by u mě neuspěla. To už by tam byla nastěhovaná druhá. Ono je to o tom, že já tyhle věci řeším trošku rázně. Když sa jí to nelíbí, tak at' sa sebere a ide, asi tak. Jako je to blbě řečeno, ale musí si ona uvědomit, že já mám nějaké povinnosti, pravidla, a prostě když potom chceme jet na dovolenou v létě, tak kvůli tomu já v té zimě pak zase někam jedu večer něco zařizovat. Musí si uvědomit, že já ty peníze musím někde vydělat. Je to prostě kšeft.

Zmiňoval jste, že po práci chodíte s kamarády na kafe a cigaretu. Co třeba hospody? Chodíte na pivo?

Asi jakože jo. Vzhledem k tomu, že jsme tak na té vesnici, kde je těch hospod asi pět, tak hlavně třeba pod barákem, o ulicu dál, máme hospodu, kde chodíme třeba deset let. To byla

hospoda, kde se stýkají hlavně ti mladší a tam se to tak nějak točí. Mezitím se vlastně udělala ještě ta diskotéka. To znamená, že do hospody chodím... Chodíme s klukama si třeba v pátek na pivo, na slivovicu, tak v klidu si sednout, ale máme to tak zaužívané, že tam řešíme já nevím, náboženství, politiku, co všechno. Že už jsme tam jak nějakí ti staří já nevím, co... Jo, ale že tam probereme od islámu po křesťanství a že si tam nadáváme třeba se staršíma chlapama do komančů a tak, ale strašně jakože v pohodě. Jsme taková banda, že se nikdy nepohádáme tak, že bysme si třeba dali facku, ale že si spíš nadáváme jako já vole, ty jsi vole lojza vole, rozumíš, ale že prostě takové ty strašně dobré kamarádké vztahy. Na tomto si zakládáme. Máme rádi takové ty naše pivka. Samozřejmě chodíme kluci aji s holkama... aji holky chodí někdy s nama, jako přítelkyně. Máme to tak zaužívané.

Pak je to jak? Sedíte spolu, nebo se to separuje, že sedí chlapi a ženské zvlášť?

Jak kdy. Někdy je lepší ty ženské nechat samozřejmě o samotě, ať si to tam řeší samy, protože někdy nemají moc argumentů do našich debat, takže je to tak jak to je.

(Respondent se zvedá a odchází si do kuchyňky pro popelník, aby si mohl zakouřit. Pak ještě otevře okno.)

Je tady nějaká hospoda, kam nechodíte ze zásady?

Víte co, je tady taková čtvrtá cenová, jak my tomu říkáme mlýneček. Tam se prostě schází takový ten, no nechcu říkat odpad, ono to zní blbě, ale takový ti, kteří tam sedí už jenom u toho piva, už jsou jako propití prostě a tak, a tam ten jeden z našich kámošů chodí schválně, že to baví taková ta čtvrtá cenová, tak si z toho pak děláme prdel. Tak jsem ho tam navštívil jednou, že jsem tam jakoby ještě nikdy nebyl na to pivo, vždycky jsem tam šel jenom jakoby něco drobně, třeba cigarety nebo tak. Ale nikdy jsme tam nebyli jako na pivo, nebo tak, že bysme tam proseděli celý večer. No teď jsem tam byl před měsícem a je to zážitek. Jo, že tady máme takovou tu jakoby... Že tam chodí někdo, ti mladí zase chodí jakoby nahoru, na Devils zase na tu diskotéku chodí úplně jinší sorta lidí, jako je to tu takové rozdělené.

Baví se tam ti lidé mezi stoly, nebo si povídají jenom v rámci těch skupinek u stolů?

Myslím si, že tady jsme v tom Dolněmčí tak nějak poskládání, že mě připadá... Konkrétně já jsem takový, že se dokážu třeba s každým jako pobavit. Doslova. Ono je to aji o té komunikaci, když už člověk dělá v obchodě, nebo když je furt na telefonu, tak se vykecá. A myslím si, že aji v tom Dolněmčí, že ty vztahy jsou takové jako klidné. Spíš so srandy. Že ty lidi si tady z toho dělají takovou jako legraci, prdel. Že ty vztahy aji v těch hospodách si myslím, že jsou dobré. Že jsou schopni se bavit v hospodě u jednoho stolu o něčem, a jsme

schopní na sebe houkat s druhým stolem zase o čemsi... Myslím, že ta komunikace je tady dobrá. Nedovedu si představit sedět v hospodě třeba v Brně, jako příklad, aby to tak fungovalo, nebo v Hradišti. Myslím si, že ta vesnice je taková typická, jiná. Tady člověk už prostě ví, kde v jaké hospodě koho potká, kdo na jaké židličky už bude sedět, protože už tuší, že tam ti lidi chodí skoro pravidelně. I ta servírka už ví, že už ani nemusí se jí nic říkat, ale člověk přijde, dostane pivo a borovičku, třeba. Klasika.

Jak řešíte nákupy? Chodíte do místních prodejen, nebo jezdíte spíš do větších měst?

Spíš jakože třeba k Brodu, a vlastně co mám tak nějak po cestě. Jak mám rozvoz těch autodílů, tak denně najezdím třeba těch 100, 150 kilometrů, takže si můžu koupit kde chci co chci. Takže prakticky tam, kde zastavím, si pořeším, co potřebuju. Já nevím, něco k jídlu, nebo třeba baterky do ovládačky... Jako že bych jezdil specificky třeba do Tesca do Hradiště tak to ne. Jezdím jakože všude. Ted' jsem navštívil třeba Lídl minulý týden. Ještě jsem nikdy nebyl v Lídlu, tak jsem byl v Lídlu. (*usmívá se*) Jsem čul, že tam mají dobré nějaké maso, tak jsem se tam byl podívat.

Co kultura? Kina, koncerty a podobně. Mám ted' na mysli ale specificky kulturu mimo obec.

Jezdíme do Zlína do kina. Mě osobně strašně baví jakoby filmy, co se týče vesmíru. Já nevím, sci-fi a tyto věci... 14 dní zpátky jsem navštívil hvězdárnu v Brně, byl jsem na tom... nějakém tom představení o té... (*přemýšlí*) černé hmotě, něco... Tam má ten Grygar. Někde jsem to prostě viděl na Facebooku, a toto mě hodně zajímá... Nebo zajímá, no, dostal jsem prostě pod stromeček hvězdářský dalekohled, to znamená že... Mám jako tak nějak široký záběr i na toto, takže když je třeba nějaké dobré sci-fi, jako třeba Interstellar a takové věci, to asi znáte...

(rozhovor se na chvíli stáčí trochu mimo, spíš se bavíme jako dva kamarádi)

No, moc ne, tohle zrovna není úplně můj šálek čaje. Já jsem spíš na auta.

Jakože ty Rychle a zběsile a tyto věci?

No, to už snad ani ne, možná ještě kdysi jednička, ale to je tak všechno.

Jo, to byla pecka tehdy. Kolik že vám vlastně je?

Mě je pětadvacet a nějaké ty měsíce.

No ne, protože my když jsme měli vlastně... Jako mě teď je dvaatřicet, a když bylo Rychle a zběsile 1, tak to jsme měli všichni ty škodovky prostě, já jsem měl rapida, kluci měli stovku...

Měl jste rapla (jedna z přezdívek Škody 130 Rapid), jo? To je ještě ta lepší varianta...

Měl jsem ho ještě možná o něco poz... nebo já nevím, ale vím, že jsme jeli dvěma škodovkami do Hradiště do kina na Rychle a zběsile, a to byla prostě... to byl rachot. To jsme tady fungovali na těch škodovkách, jo, to se furt kolem těch aut jako furt motám... Motorky, auta, jako toto mě zase baví. Takže chápu toho koníčka, jako takového. Ale mě zas co se týče té kultury, tak to kino taky prakticky třeba to Hradiště, ale tam málokdy, takže jezdíme do toho Zlína, když je něco dobrého. Beru to jako takovou tu kulturu, co si člověk tu nedělu dá takovou klidnou. Jede se s přítelkyní někde nažrat, dá si kino a prostě vypne. Protože když jsem fungoval hlavně na té diskotéce, tak pátek diskotéka, sobota diskotéka, jako takové to do rána, že člověk musí čumákovat, pak v tu nedělu že člověk se někde chce najest, nebo v tom kině do něčeho... Takže ta kultura... jako taky to provozuju dost.

Říkal jste, že větší část rodiny máte teda tady. Jezdíte navštěvovat někam jinam ještě nějaké jiné příbuzné?

Máme teda ještě tetu v Uherském Ostrohu, to je vlastně matky sestra, a tam se stavuju spíš jakože nějak pracovně, když matka něco potřebuje. Nebo já nevím, něco jí zavézt, tak se tam stavím. Dvakrát do měsíce, třeba příklad. Ale že bysme se nějak navštěvovali, co se týče té rodiny... Jako nemáme nikoho, že bysme k někomu jezdili přímo. Moc se nerodinuujeme, jakože takhle. Nejsme asi ten typ, že bysme to potřebovali, jakože každý týden nějakou oslavu, svátek, nebo já nevím... Nejsme na to nějak asi zvyklí no. Jakože ono je to asi tak nějak tou rodinou, jakože tam jsou trochu rozhádaní, že to není taková ta správná rodina... Tak nějak v rámci možností.

Když bychom se tedy pomalu dostali k tomu hlavnímu tématu – role médií u vás. Jak to máte? Čtete? Koukáte na televizi? Facebooky, Skypy, televize, knížky, noviny, časopisy, cokoliv?

Hmmm... Knižky nečtu. Nemám na to asi hlavu, protože když třeba čtu knížku, tak za deset minut už třeba přemýšlím o něčem jiným, takže neudržím číst si knížku, to vůbec, ani dřív, jakože třeba před deseti lety, to taky ne. Ale co funguje internet a tyto média, tak do toho su zabraný jako hodně. To u toho sedím takových deset, dvanáct hodin denně, jako minimálně. I víc. Protože jenom to, že u toho sedím osm, devět hodin denně v práci, a pak ještě doma, když potřebuju něco dodělat, a mezi tím když jsem ještě fungoval jako by ten provozní, tak ten

Facebook bylo jakoby to hlavní médium, se kterým jsme komunikovali s těma zákazníky toho music baru, na té diskotéce. Jakože tam je třeba 2000 lidí, kterým se líbí jakoby ten music bar, to znamená, že jsem tam dělal nějaký akce, komunikoval třeba s tím, když někdo napsal do zpráv. To znamená, že ten Facebook jsem bral hodně spíš jako komunikační médium co se týče se zákazníky doslova, jakoby pracovní... Další ty služby jakoby Viber, Whatsappy a ty všechny komunikační... vlastně prostředky, tak to taky používám furt, protože zase někdo z těch kamarádů funguje na Viberu, někdo na Whatsappu, někdo na messengeru jako od Facebooku... To znamená, že toto používáme, nebo teda používám jako hodně na komunikaci... Co ještě třeba z těch médií no... Jo, tu televizi! To se dívám maximálně na čtěté, jako na zprávy, nebo nějaké ČT24, vzhledem k tomu, že mám doma jako víc kanálů, tak si pustím radši Discovery, nebo já nevím, jakékoliv jinší... jakékoliv jinší programy než Nova a tyto věci. Tyto komerční věci.

Vůbec ne?

Vůbec. Úplně je mi z toho špatně. Doslova. Když to řeknu blbě. Jako fakt to úplně nenávidím. Protože to je krmení úplně... Hmmm... Nebo je to špatně, si myslím. Jakoby, jak ty lidi prostě cpou ty informace do těch normálních... Normálně chytře uvažujících lidí, jakože z těchto komerčních televizí. To si myslím, že je špatně. Že jako médium, jako televizi. Jako mám to jako kulisu. Furt čumím do počítače, do internetu, projíždím určité věci, co mě zajímají, a tak.

S kamarády se tedy domlouváte jak? Přes telefon, nebo spíš ty on-line programy?

Prakticky jo. Jakože teď fungujeme přes Viber, nebo přes Whatsapp. To je prakticky normální messenger na posílání zpráv. To znamená, že jsme na Facebooku, jako určitá skupina těch kluků, máme to značené jako partija, je nás tam asi šest, to znamená, že když tam napíšu já v pátek třeba v šest hodin, kdo půjde večer na pivo, tak se mi z toho dva lidi třeba z těch šesti ozvou, že půjdou. Takže bereme to jakoby dobrý komunikační prostředek mezi náma. Je to něco, co dřív člověku chybělo, před deseti rukama. Člověk musel sednout na kolo a jet za někým nebo já nevím co, když nebyly telefony, nebo teda byly telefony, ale musel obepsat všechny zprávami. Teďka člověk napíše do jedné skupiny lidí na messengeru a lidi jdou. Takže v tom je to dobré, v tom je to super, ta komunikace.

Facebookový profil tedy máte taky, jak vidím. Jak dlouho jste na Facebooku?

Tak to myslím si, že takových... čtyři nebo pět let. Hned jak to nějak vyfrčelo, ten boom. Hlavně bylo potřeba, hned jak to vyfrčelo, ten Facebook, udělat tam tu stránku na tu

diskotéku, když jsem tam jako pracoval, aby to ti lidi viděli. Že to bylo super komunikační médium. Protože když ještě nebyl Facebook, tak jsem musel sednout do auta a každou středu prostě rozvézt plakáty tady po okrese, co bude za akci. A teď jak všichni měli ty Facebooky, tak je to jednodušší pro člověka si vzít plakát, hodit ho tam a dva tisíce lidí ho vidí zadarmo.

Sledujete obecní dění, co je v obci nového?

No vzhledem k tomu, že jsem v obecním zastupitelstvu... Mě zvolili vlastně na podzim do patnáctičlenného zastupitelstva za starostovu stranu, tak to teďka sleduju nějak víc. I když tak všeobecně jsem to sledoval už předtím, že mě to zajímalo. Dolněmčí – tady bych asi chtěl bydlet, líbí se mi tady, je to tady krásné prostředí, ta krajina, já nevím, vybavenost, je to tady všechno v pohodě... To znamená, že to dění tady sleduju celkem dost. Že se o to zajímám, že su vlastně i dobrovolný hasič, tak co se týče těch hasičů, tak se vždycky účastníme nějakých těch obecních akcí... Staráme se jo... Třeba včera, to byl nějak čarodějnický průvod... Upalování čarodějnic, takže jsme tam museli být jako hasiči součástí toho... Takže jsme s tím tady nějak jakoby sžití. S tou obcí. Že nejsme jen nějak na psaní, jako ve velkém městě, ale když je člověk součástí nějakého toho spolku, tak se účastní těch akcí, nebo tak něco. Takže jakože dost jsem asi spjatý.

Ted' jste tedy v kolikátém volebním období?

No půl roku mám za sebou.

Proč jste kandidoval?

Chtěl jsem podpořit místního starostu... Nebo tak. Byl jsem oslovenej od něho, jakože su takový známější ksicht tady u těch mladých v závislosti na tom, že jsem pracoval na té diskotéce, takže mě iks lidí zná z těch mladých, a chtěli jsme ty mladé dostat k volbám. Protože se tady do té politiky tlačili nějakí lidi, kteří... O kterých jsme věděli, že to prostě nemyslí dobře, tak jsme chtěli podpořit toho stávajícího starostu. Byl jsem tam ještě s jedním mojim kamarádem, který je tak starý jako já, a jestli by to mělo nějaký vliv na to jako toho starostu podpořit, tak jsme to chtěli zkusit. Byl jsem asi až na devátém místě kandidátky, jakoby někde dole. Nás tam bylo jakoby patnáct, takže jsme byli jakoby dole, ale ta starostova strana vyhrála asi jakoby většinovým podílem, takže jsem se tam dostal. Chtěli jsme podpořit to dobré. Myslím si, že starosta co je tady, tak je to inženýr, je to člověk, který rozumí stavařině, dělá tady toho starostu myslím si, už takových šestnáct let, takže... A vyťahovaly se proti němu nějaké prostě sračky, když to řeknu hnusně. Tak jsme ho chtěli nějakým způsobem

podpořit, že prostě stojíme za ním a že u věříme, a nakonec se to obrátilo v dobré, protože ty skupiny lidí, kteří se tam chtěli dostat z nějaké jako jiné strany, tak se tam nedostaly.

Probíhají tady třeba nějaké boje? Tahají tady lidé na sebe nějakou špínu?

Ono to... Jak to mám podat... Já si myslím, že to přímo nebyly nekalé úmysly, ale byli to lidi, kteří si mysleli, že by to dělali líp, tyto věci, a přitom vedli v neoficiálních debatách s jinýma lidma, že už se těší, jak budou sedět u toho starostovského stolu, jak si to budou všechno schvalovat, jakože takové ty kecy, které člověk zaslechne od jinších lidí. Jakože člověk, který se tam chtěl jeden dostat, tak je nějaký... jak se to jmenuje, to povolání... *(přemýšlí)*... Má to něco společného prostě se stavařinou... Když si chce člověk nechat udělat třeba nějaký posudek na barák...

Statik?

Ještě jinak, možná... Má prostě nějakou kancelář geodetickou, zaměření, a prostě skupuje tady pozemky dokolečka, a že by si z těch pozemků potom udělal stavební parcely. Takový nějaký náznak tady prostě byl. A ty lidi ho nějak prokoukli, on je takovej trochu vychcanej, když to řeknu po našem, a nakonec ty lidi ho fakt nepodpořili a podpořili toho stávajícího starostu. Takže takto.

Jak často se na radnici setkáváte?

Každé tři měsíce máme takové to jakoby oficiální veřejné zasedání. A když je potřeba, tak jsme prakticky k dispozici pořád. Takže je to takové... Jsme tady furt tak jako na ráně, se starostou prakticky každý den chodíme na oběd. To se tady setkáváme. Když se řeší nějaké určité problémy, tak jsme v kontaktu všichni tady dokolečka.

Na těchto schůzích se domlouváte jak? Předpokládám, že jsou asi předem plánované, ale je tam něco speciálního?

Ty schůze jsou předem dané, je to plánované, ale ještě než jsme kandidovali, nebo teda když jsem já kandidoval, tak jsme doporučili přímo jako starostovi, ať prostě začne víc jako komunikovat s těma občanama víc jako přes internet a skrz ty média. Udělala se stránka na Facebooku jako obec Dolní Němčí a cokoliv se háže na ten Facebook, třeba odpad nebo tak. Ti lidi to můžou vidět. Ty internetové stránky jsou jako takové dobré, ale třeba míň pružné, protože než se tam něco změní, tak to může trvat. Tady se to hodí a hotovo. *(Rozhovor je v tuto chvíli přerušen telefonátem kolegyně, která dělala interview s dalším respondentem a chce se zeptat, kdy budu hotov. Hovor vyřizují během několika sekund. Respondentovi to*

nevadí.) Kde jsem to skončil? Jo, funguje ten obecní Facebook, na kterém je ta pracovnice, která tam háže prakticky denně nějaké informace. Tam vidím, kdy se co děje, třeba v zastupitelstvu, abych na to nezapomněl a jakože takhle. I přes to komunikujeme.

Čtete obecní zpravodaj, co tu vychází?

Čtu to... Roznáším to doslova, protože co jsme součástí toho zastupitelstva, tak máme nějaké úkoly samozřejmě, a nás patnáct lidí jsme si rozhodli, že každý z nás má těch osmdesát, sto zpravodajů a roznese si svoji ulici. Ale čtu to už od té doby, co to vychází. Vždycky tam byly takové jako věci, které člověka jako zajímaly. Třeba florbal, nebo jako hasiči tam máme článek, nebo jakoby sloupek. Zajímá mě to dění, takže to čtu.

Najdete tam jako člen zastupitelstva vůbec ještě něco nového, o čem byste nevěděl?

(chvilku váhá) No, najdu tam něco nového o těch spolcích, o kterých nevím. Jakože třeba holubáři, nebo základní škola, je tady mateřská škola, jsou to věci, se kterými nejsou v kontaktu, takže si tam najdu věci, že se třeba účastnili něčeho, nebo něco vyhráli. Jako nového... Tam je spíš takové jako informativní jako jaký spolek co udělal za ty tři měsíce, kam se to pohlo a co se bude dělat... Teď už to jako třeba vím, protože jsem v tom zastupitelstvu, ale někdy člověk nevěděl, jaké jsou plány, kdy bude nová cesta, nebo se jaký chodník spraví. To tam ten starosta všechno píše, takže teďka už to třeba vím z tama i z tama. Ale jsou tam jakoby nové věci, je tam třeba reklama zajímavá. Protože to je reklama jako místní nějaká, takže když člověk potřebuje podlaháře nebo topenáře, tak tam najde kontakt, o kterém ani nevěděl, že tady někdo to dělá, nebo takhle.

Když byste měl popsat roli radnice tady v obci z pohledu zastupitele, nebo vlastně ještě nedávno řadového občana – jak ji lidé vnímají?

Myslím si, že jsou tady nějaké tábory, které tu obec vnímají možná negativně, jako takové i ty tábory, které se chtěly dostat i do toho zastupitelstva, prostě ti, kteří na to házeli spíš tu špínu, ale já osobně to vnímám jako pozitivně. Jako... beru to tak, že tam jsou lidi na správném místě, že to dělají, že tomu rozumí. Že to není člověk, já nevím, povoláním truhlář, dám příklad, ale že je to stavební inženýr, který rozumí věcem, kterým by měl rozumět. Jakože třeba se dělají cesty, kanalizace, opravují se baráky, nebo obecní majetek, to znamená, že ten člověk tomu rozumí už skoro jenom z principu toho povolání. Takže myslím si, že tam jsou lidi na správném místě. Jako to určitě.

Vy jste přímo člen strany, nebo jste kandidoval jako nestraník?

Prakticky jsme byli asi jako nestraníci, ale byli jsme zaštitěni jako stranou Sdružení nezávislých... Nezávislí Dolní Němčí. Ale byli jsme pod Starosty nezávislími.

Ale vy jste bezpartajní.

Jo. Jako prakticky jsme to asi nějak řešili, že budeme součástí těch Starostů a nezávislých, ale nikde jsem do ničeho nevstupoval. Byl jsem prostě prakticky čistě kandidát za to dobré, co tady v Dolněmčí se udělalo. Protože jako chtěl jsem to podpořit, ať už by ten starosta byl jako nechcu říkat komunista, nebo jako kdokoliv, ale ať už by byl z jakékoliv strany, tak ho beru jako dobrého, takže jsem mu chtěl nějakým způsobem pomoci. Jestli bych mu mohl pomoci, tak jsem to chtěl zkusit. On nás požádal, jestli bysme mu nějakým způsobem nepomohli, tak já jsem to bral jako dobrý, že on si myslí, že bych mu pomohl, tak mě to potěšilo, tak jsem šel do té jeho strany.

A mezi vámi a starostou je nějaký hlubší kamarádských vztah, nebo vás vyloženě jen požádal tímto způsobem?

Jako tak... On je tady taková veřejná osoba, to znamená, že si myslím, že se ti lidi tady s ním tak nějak znají, že se fakt ukazuje mezi těma lidma, je hodně komunikativní, a já se s ním znám delší dobu i skrz to, že ten jeho bratr je zase starosta hasičů a já su hasič taky, asi deset let. Takže na každé hasičské akci je i starosta. Nebo když je nějaký problém, tak se to s tím starostou řeší. Je to jako že... Jsme... Jako kamarádský vztah asi nemáme ještě, ale takový hodně přátelský, protože si rozumíme v tom, že máme rozumné názory. Jako navzájem si jsme schopni prostě popovídat o něčem, že máme na to podobný názor. Co je dobře nebo špatně. Asi tak.

Opět se přesunujeme trochu dál. Co vy a obecní akce? Mám na mysli fašanky, hody, a tak dále. Navštěvujete, nenavštěvujete..?

Navštěvuju, myslím si, že... Nebo fašank... Fašank jako takový, to bylo dřív součástí, že jsme chodili jako odvedenci, takže ten fašank jsme měli jenom jako určité ročníky. Takže ten fašank jsme odchodili prostě v maskách ve svých osmnácti letech nebo kdy, a teďka když je ten fašank tak se zase o to starají ti kroužkaři. To už moc nenavštěvuju, to je zase jinší banda lidí, ale co se týče plesu, tak toho jsem byl součástí ještě na tom Devilu, jakože, to bylo vždycky spojený s tou diskotékou, takže ať už jsem tam byl nebo nebyl, tak jsem tam byl furt, doslova, na tom plese. Když byly třeba dožínky, tak jsem byl dvakrát v kroji doslova. Dokonce. Že jsme s přítelkyní normálně šli jako průvodem v kroji, a protože zase můj kamarád byl taky v kroji, tak jsme si z toho udělali takový kulturní večer.

Jezdíte na nějaké akce i do jiných obcí?

Dřív jsme jezdili třeba na Tři sestry, pravidelně každý rok do Buchlovic, jako že ty koncerty, to nás bavilo, nebo na Tři sestry jsme jezdili i do Zlína, nebo někde... Když to bylo někde dokolečka, tak jsme na to jezdili, Třeba v Nivnici to ještě bylo. Co se týče těch koncertů tak tohle. Nebo třeba jinší žánr, tak pět, osm let zpátky zase jsme jezdili na nějaké tucárny, na nějaké Tiěsto, třeba do Prahy, do Sazky... Jako mám široký záběr, když to řeknu tak blbě. Jakože jezdím na jakýkoliv koncert čehokoliv.

Chodíte do kostela?

(otázka ho evidentně zaujala, začíná být důraznější) Ne. Jsem maximálně proti tomu. Doslova proti církvi, doslova proti vymývání mozků. Mám na to strašně... Mám na to strašně názor jako, o kterém se radši budu bavit možná s klukama, abych někoho někde neurazil, něco, ale mám na to strašně jiný názor.

Jestli se můžu ptát, proč? Přece jen na jihovýchodní Moravě by laik čekal spíš pravý opak...

Jako tak, já to nikomu samozřejmě neupírám. Ale hlavně je to asi kvůli tomu, že si člověk skládá tu mozaiku, jak to asi je, jako to asi není, nebo jak to asi mohlo být, a hlavně celkem cestujeme teďka s klukama... Jako když máme prostředky, tak jsme byli dva roky zpátky ve Vietnamu na 14 dní, jezdili jsme tam na motorkách, rok nato jsme byli vlastně dva týdny v Thajsku, a taky na motorkách, a když si člověk projede vlastně určité oblasti, do kterých se moc lidí jakoby nedostane, že jsme jezdili severní hranice Vietnamu, a severní hranice Thajska, a snaží se prostě pochopit, jak ty lidi fungují, na základě čeho... Proč věří v nějakého boha, proč tam mají nějaké ty buddhismy, nebo Buddhu a nějaké ty věci, a tak nějak si dělám obrázek a když jedu, tak se spíš dívám kolem sebe, jak to tam funguje, než že bych se nahříval na pláži a opaloval se, ale prostě mě baví chápat věci, jak fungují. A na základě toho si myslím, že s tím náboženstvím to nebude tak... Jak bych to řekl... To jsou přesně ty debaty, které vedeme po těch hospodách s těma klukama. Jako že jim tam nadávám, že to jsou fanatici, něco něco, ale myslím si, že to je duch nějaké doby, který teďka momentálně pokračuje dál. Že to křesťanství pokračuje dál, že je to stejně zkomolená ne ani nějaká víra v něco, ale prostě někde se tam někdo vzkřísil z někoho něco, a my tady budeme na základě toho tady stavět kostely, dělat z někoho svaté, když stejně nikdo svatý ani není. Že žádný zázrak, který nikdy nebyl nikomu dokázaný... Jako je to... Že si na to dělám takový ten

laický osobní názor a úplně střízlivý. Že su strašný realista v tomto. Prostě dospívám k názoru, že tady je to asi trošku jinak.

Jak je to s podobným názorem tady v obci? Tipoval bych, že zvláště u starších lidí můžete mít přece jen trochu problém, vzhledem k tomu, že často bývají docela pobožní...

Nikomu to neříkám. Jako bavím se o tom akorát fakt s klukama, i když ti sami nemají někdy moje názory... Ne ani rádi, ale já je chápu. Jako můj kamarád, se kterým jezdím každý rok na hory, se každý večer modlí. Prostě ale já nechci mu ukazovat, nebo smát se mu, že je to blbost, co dělá, ale prostě když už se rozkecám, tak se strašně dobře o tom pohádáme, on mi říká, že se bude modlit furt, já mu říkám, že ať si dělá, co chce, ale zase já беру víru jakéhokoliv člověka v cokoliv, jako nikomu nic neupírám. Protože důležité je spíš to, že je to víra sama v sobě. Že to je taková víra v to lepší, nebo lepší život. Ale nemám rád náboženství jako takové, to křesťanství. Ať už je to ten islám nebo všecky věci. Vždycky to hážem do jednoho pytle, že je něco špatně. Že člověk by to neměl řešit přes to náboženství, ale měl by si to poskládat v hlavě sám. Jo, takhle si to myslím.

Takže věříte teda hlavně v sebe?

To každopádně. Jako věřím v takové to ukazování toho, co je dobré, nebo co je špatné. Protože když se štípnu do prstu a mě to bolí, tak je to prostě odkaz toho, že je něco špatně. Prostě když vidím, že se mi něco nelíbí a něco je špatně, tak se řídím tím. A ne, že si někdo napíše do knížky nějakého desatera, co mám dělat, nebo co nemám dělat. To si myslím, že je špatně. Myslím si, že tím, že ti lidi jsou dezinformovaní a mají málo informací a neví, jak to funguje na celém světě... Protože ať mi nikdo netvrdí, že je zrovna správně to křesťanství, když je iks tisíců náboženství. A když člověk cestuje po celém světě a dívá se, jak to kde funguje, a jak každému na tom světě kdekoliv jinde stačí k tomu štěstí jakoby něco jiného, těch pár základních věcí, a jak my si tady prakticky kupujeme... Že ti křesťani se tady ještě ohánějí penězama, nebo něco, mě to strašně... Mě to strašně rozčiluje, jak to všichni berou, že je to jasné, a když je někdo proti tomu, že je prostě špatný. Já mám na to prostě svůj názor takový jiný.

Tohle mě překvapuje. Podle mně takový názor dost bourá ten stereotyp, který většinou o této oblasti panuje.

Mě tohleto otevřelo... Jako nevím, jestli je to správné nebo ne, ale pár let zpátky jsem si pustil na internetu nějaké video... Strašně taky nemám rád určité videa, nějaké hoaxy, nějaké

zkomoleniny, když to řeknu takto, že tam někdo lidi nabádá k něčemu, toto si myslím, že celkem dobře umím rozpoznat. Ale našel jsem tam video, které srovnávalo iks náboženství jakoby dohromady, a prakticky to ukazovalo, že vlastně to vzkříšení, ať už to беру jako Vánoce, že určité ty náboženství jsou vlastně odkaz toho, období ročního. To znamená, že jak je ta jarní rovnodennost, zimní, letní nebo něco, tak to vždycky jako navazuje na něco. Takže oni to brali... Jako ke konci toho videa se ukazuje, že ty náboženství inklinovaly k tomu, že každý ten bůh se překrucuje... Ne se překrucuje... Se ukazuje, když se na to člověk podívá zdravým rozumem, že to je vlastně Slunce. Mají rádi, že končí zimní prostě období, když se začíná roztahovat den a zkracovat noc, to znamená, že pomaly přichází prakticky... jak se to jmenuje... Oni tomu říkají Vánoce, nebo vzkříšení, ale když si to člověk poskládá k té astronautice, nebo k té astrologii, tak si vlastně uvědomí, že začíná ta rovnodennost, a začíná se prodlužovat den. To znamená, že přichází teďka nějaké slunce, a ti lidi, ať už třeba v pravěku nebo nějak v dřívějšku si myslím, že si mysleli, že je to nějaký bůh nebo já nevím, ale když si to člověk teďka poskládá, tak si uvědomí, že se akorát prodlužuje den a zkracuje noc, a bude teplo a bude úroda a všechny ty věci. Já si prostě myslím, že oni toto spojili takto s náboženstvím, jestli mě chápete...

Jo, jasně.

Že si to spojili s náboženstvím, ale když se člověk poskládá ty termíny, jak oni čemu to... Jak je prostě vzkříšení, nebo jak je ukřižování Ježíše a všechny ty věci... Jo, srovnávám to s křesťanstvím, neznám ho moc dobře, možná tady kecám o něčem, co neznám moc dobře, ale když jsem se předtím na to díval na tom videu, prostě jak to funguje, tak mě to strašně otevřelo oči. Já jsem to pak poslal ještě jednomu chytrému kamarádovi, který se na to podíval, a říkal, že toto je možné vysvětlení toho, že ti lidi věřili něčemu, ani nevěděli čemu, ale prostě oni si z toho udělali náboženství. A teď s tím náboženstvím ještě krmí dokonce ještě malé děcka. To děcko si na to nemůže udělat ani svůj samostatný názor. Strašně mě zajímá, proč to tak jako pěkně sedí vůči těm termínům nějaké té rovnodennosti, nebo jak končí jaro, léto, podzim, zima, nebo jak se to tam prostě točí... To mě strašně zajímalo, protože Vánoce jsou prakticky dvacátého druhého, třetího, kdy se prakticky mění ten... Že se zkracuje...

Rovnodennost?

Přesně tak. Tohle mě na to tak nějak navazovalo, a když se to pak ještě pospojovalo s nějakým náboženstvím o nějakém třeba Egyptu, nebo nějaký buddhismus, že všichni tam měli nějaké takové datумы, o nějakých dvanácti apoštolech, že je to stejně zase jako dvanáct měsíců v roce... Když si to člověk tak nějak pospojoval tyto věci, a došlo mu, že je to možná

taková spíš pohádka, kterou si lidi vymysleli, a ještě tvrdí, že je to jakby správně. Takový mám na to názor prostě, když jsem to tak řekl.

Když bych se tedy vrátil trochu nazpátek, tak informace o obecním dění se dozvídáte tedy z radnice, když jste člen zastupitelstva?

Obecní rozhlas tady ještě funguje taky, normálně schopně.

Považujete ho za důležitý?

Myslím si, že je důležitý pro ty občany, kteří nepoužívají jinší média, než ty, jakože... Pro ty babičky a pro ty dědečky, kteří fakt jakože fungují ještě jakoby postaru, tak si myslím, že je třeba důležitý. Nebo taky su zvyklý, že když hlásil rozhlas, tak se otevřelo okno a poslouchal se. A musel být člověk doma potichu. Jakože v době, kdy ještě nebyly ty internety a Facebooky a tyto věci. Teďka si myslím, že ještě důležitý je furt, pro ty starší lidi třeba.

Nějaké jiné informační kanály ještě máte? Třeba že by vám osobně někdo na ulici něco řekl, nebo v hospodě?

Tak asi komunikujeme přes ten internet s těma lidma. Nebo já nevím, ale na ulici... Nebo jasně, v té hospodě se člověk taky dozví úplně všechno. Když se řeší něco, co je aktuální zrovna v té dědině, tak se dozví, co potřebuje. Nějaké pomluvy něčeho, kdo je s kým, kdo není s kým... Jako těch informací si myslím, že je dost. Po ulici... no to moc pěšky nechodím, to jezdím furt někde autem, po ulici mi nemá velice kdo co říct, to na sebe můžeme akorát houkat se sousedem, s dvouma, akorát jako z balkónu, jaké bude počasí a takhle, ale informační kanály jako takové, to asi nejvíc funguje ta hospoda, když se člověk chce něco dozvědět. Anebo teďka ten internet, ten je prostě akční. Ten Facebook to válcuje. Už je tam i moc starších lidí, jakože i ti... Když jsem tam dal nějaký obrázek, když jsem jezdil na motorce, tady kousek přes pole, a viděl jsem, jak pode mnou probíhá třeba asi dvacet srnek, tak jsem to prostě vyfotil, že v pozadí bylo to Dolněmčí, vyfotil jsem to, hodil jsem si to na Facebook, a zničehonic mě to tam začali komentovat... protože to tam vidí přátelé přátel prakticky, a že to tam začaly komentovat padesátileté, šedesátileté baby. Takže si myslím, že ten rozsah, nebo dosah toho, co tam člověk napíše, a vidí to přítel toho přítele, a přítel toho přítele, tak to tam všichni jakoby lajkují nebo sdílejí, tak to si myslím, že je to strašně rozšířené. Prostě že během hodiny se toho tady roznese strašně moc. Že dřív jak tady byly ty tetičky po tech lavičkách a vykládaly si, že teďka je to ten Facebook. Že i spousta z těch starších lidí sedí na Facebooku.

A ty tetičky na lavičkách tu ještě fungují?

Čím dál míň, protože... Taky jsme se... Ono to totiž bylo jedno z hlavních témat normálně našeho zastupitelstva, protože se někdo ptal, proč je míň laveček v Dolněmčí. Ale myslím si, je to... Ne že už na tom nemá kdo sedět, na těch lavečkách, ale ti starší... Třeba moje babička se svojí sousedkou na tom taky sedávaly, denně. Ale babička už je přestěhovaná v domově důchodců, to znamená, že už tam nesedává, a ta druhá babička zase jezdí na nějakém tom vozíku elektrickém, tady po Dolněmčí. Ale už to asi není. Že už ti starší tam už nesedí, a ti mladší sedí doma nebo někde jinde. Že už to prostě upadá.

Mění se tedy podle vás společnost?

Tak nějak jo. Dřív ani třeba nebyly moc ty televize, že ty babičky nebyly zvyklé sedět u televize, protože tam moc toho nebylo. Teďka ty televize... Protože vím, že vyfrčel ten Šlágr TV, a babička na to koukala deset hodin denně. Dřív v televizi nebylo nic, nebo možná byly ještě ty telenovely já nevím, ale že třeba nebylo v té televizi nic moc. Teď tam třeba něco je, takže ty babičky sedí u televize si myslím.

O obecní politice toho tady už zaznělo dost, ale chodíte třeba k volbám?

K volbám chodím. K těm obecním jsem předtím teda nechodil, to zas musím říct, že ne, nebo možná jsem byl, ale my jsme to tak nějak brali, že tady furt vítězil ten starosta a bylo to dobře. To znamená, že to bylo tak jak to je a že zvítězí zas. Teď jsme tam jakoby i nahnali i další lidi, kamarády a tak. Prostě jenom aby šli volit. Nevnucovali jsme nikomu svůj názor, to ne, ale prostě jenom aby šli volit. Aby ten názor nějaký dali. Takže teď chodím, a chodím i ke státním volbám. Tam chodím víc než k těm obecním, asi tak.

Bavíte se o politice s lidmi v obci? I třeba mimo hospodu, nebo někde jinde? Stává se vám třeba, že by vás někdo někde zastavil a něco s vámi potřeboval probrat?

Stává se to spíš asi v té hospodě. Já chcu říct ale to, že jsou kluci, kteří chodí hrávat na obecní hřiště fotbal, a ti kluci mě tam prostě řeknou, že tam mají popraskané sítě a jestli bych to nemohl zkusit tlumočit na té obci. Že aby se tam koupily nové sítě, prostě na to. Ale jinak po té obci... málo. Fakt su dost motorizovaný, takže pěšky moc nechodím, ale potkávám se spíš asi fakt na nějakých těch akcích, tam si o tom povídáme. Ale je fakt, že tohle není nějak jako velká obec, kde by se rozhodovalo o nějakých velkých věcech, kde by lidi mohli něco doslova posrat, nebo by mělo být něco jako super, nebo že by se lidi chválili, že to udělali dobře nebo špatně. Ten koloběh tady funguje tak nějak sám jako dokolečka a jenom ho je potřeba občas udržovat. Takže není tady nic jako, že by mě někdo potkával a řekl, že je tu něco špatně. To asi zas jako ne.

A národní politika vás zajímá?

Zajímá mě to, protože na to máme taky odlišné názory třeba s klukama, tak se jako vždycky dohadujeme. Volby, ať už prezidenta, taky jsme sledovali, a taky jsme byli rozdílní. To jsme byli zrovna na horách, když se to volilo, a dva fandili někomu, a zase tři fandili někomu jinému... Takže to mě zajímá jakoby dost, i ta politika jako taková. Co se týče voleb, ať už jako těch, co právě proběhly, nebo tak, tak předtím jsme hodně tlačili proti Paroubkovi. Jako když to nikde nebude tady zveřejněné... *(směje se, vzpomínka ho evidentně pobavila)* Tak jsme udělali billboard proti Paroubkovi. Že jsme trochu zkreslili jeden billboard, nebudu říkat teda kde, ale v noci jsme ho přelepili, a bylo tam napsané „Teď si vás koupím všechny!“ A byl u toho nakreslený Paroubek. Dál bych to nechtěl rozebírat, ale prostě jsme nechali udělat pěkný plakát, ale kdybyste to někde použil, tak se k tomu nepřiznám. *(směje se)* My jsme ho udělali jako čerta, že jsme mu protáhli rohy, udělali jsme mu plášť a místo něčeho, že chce zvyšovat důchody nebo co, tak jsme mu napsali „Teď si vás koupím všechny.“ Bylo to profí, byli jsme dokonce v Blesku. Blesk to normálně nafotil, jako tady nějak...

Však tohle je vlastně také jistý podíl na veřejné politice. Možná dokonce lepší, než kdybyste někde třeba trolloval na internetu.

Jasně, však jo. Taky nás ten billboard stál asi tři a půl tisíce. Ale než bych šel na demonstraci házet po Paroubkovi vajíčka, tak jsme udělali něco takového. Mě to přijde jako podstatně inteligentnější způsob odporu, než kdybych po něm házel vajíčka. I když třeba člověk potom někdy zjistí, že ta sociální demokracie ve výsledku... ne není špatná, ale jsou tam dobří lidi, protože se s lidmi z okolí známe, co se týče politicky, že jsou v takové a takové straně, ale konkrétně tento Paroubek a jeho lidi se nám nelíbili, tak jsme vyjádřili svůj názor takto.

Jak vnímáte současnou politiku? Teď se třeba hodně hovoří o elektronických evidencích tržeb v souvislosti s omezováním podnikatelů. Jak vy to jako podnikatel vidíte?

Z jedné strany... To jakože chápu, toho Babiše jsem volil, k tomu se přiznám. Protože mám rád takové ty lidi, kteří si dokážou udělat pořádek, starají se sami o sebe, dokážou... dát lidem práci doslova, ne jak takové ty nefáhčenka, kteří sedí v hospodě a tlučou jenom, jak co je dobře a co je špatně a nikdy si to v životě nezkusili. Ať si člověk zkusí nejdřív podnikat a potom v hospodě může machrovat, co kdo udělal nebo neudělal. To znamená, že tomu Babišovi fandím. I těmto pokladnám... Je to takové... kontra, protože na té diskotéce by nás to zasáhlo jako tam a tam a i v těch našich firmách, ale z jedné strany su rád, že to tady funguje, jak to funguje a ať se ty daně platí, jak se mají platit. Ať ten stát funguje, protože

každý si z něj něco bere, ale ať tam dá taky něco zpátky. Takže to prostě беру, že podporuju politiku toho Babiše. Je taková akčnější, taková tvrdší, ale tohle su prostě rád, že když je člověk aktivní a dělá něco pro sebe a hlavně pro nás. Jako nemám rád takové ty podpory těch sociálních případů, kteří by chtěli víc na dávkách a na minimální mzdě... Taky mě to třeba obtěžuje... Nebo obtěžuje, jako taky zaměstnávám lidi jako doslova, tak taky se musíme řídit nějakýma pravidlami. Ale nemám rád moc tu sociální politiku. Že člověk by... Jako když to řeknu hnusně, tak ono to doslova zkurví toho člověka. Když si prostě zvykne na něco příjemného, tak to bude čím dál horší. Fakt si musí člověk zvyknout na to, že ten život není jednoduchý.

Když bychom tedy porovnali obecní a národní politiku, tak víc vás zajímá která?

Asi samozřejmě teďka víc ta obecní, ta národní mě zajímá jednou za čtyři roky. Pak to nějak řeším, hádáme se o tom s klukama na kafi, ale ta obecní víc momentálně. Jo, tu státní ale taky sleduju. Taky su ten člověk, který funguje na internetu, furt tam někde vidím, kdo co udělal, nebo neudělal, furt tam na mě něco vyskakuje, takže si potom udělám ten obrázek o tom a takhle.

Poslední okruh, ke kterému se dostáváme, je vaše působení tady u hasičů. Jak jste se sem dostal, kdo vás k tomu přivedl, jaká je vaše pozice, jak dlouho tady jste a tak?

(zhluboka se nadechuje, přemýšlí) Dostal jsem se k tomu tak, že se mi líbil ten požární sport. Už třeba v nějakých těch devatenácti, dvaceti letech. Jak se tady jakoby závodilo, každý týden se tady jezdilo na závody. Ona tady byla o něco dřív moje sestra, ona je o rok starší, a pak jsem se tady dostal k tomu mužskému týmu jakože, že jsme začali vlastně sportovat jako tímto způsobem, že jsme začali dělat ten hasičský sport, a pak jsme byli přibrán za členy toho hasičského sdružení a sám jsem se do toho už nějak dostal. Asi by mě to možná ani nenapadlo, nevím. Jako nechtěl jsem nikdy být přímo hasičem, i když na druhou stranu jsem chtěl jít po škole jako na profi hasiča, nebo na vojáka. Jako měl jsem takové nápinky, že s tů školů prostě budu pokračovat dál v něčem takovém. Prvně jsem chtěl jít na toho hasiče, ale pak jsem si uvědomil, že možná budu tak vystříhávat mrtvé lidi z auta. Jakože z toho hasičského jakoby přímo hasení požárů je tam toho míň, než nějakých jakoby tragédií, tak jsem od toho nějak upustil a dělal jsem něco jiného, ale postupem času jsme tak nějak pokračovali u těch hasičů, postupovali jsme v nějakých těch jakoby ne šaržích, jak se tomu říká, vlastně postupovali jsme dál, a teď jsem tady součástí vlastně zásahové jednotky. To znamená, že když zahouká poplach, tak letíme k zásahu. Máme teďka nové auto, takže teďka tady fungujeme už víc profi a v tom mě to jakoby víc baví. Má to nějakou váhu, jako že jsem i

braný nějak v očích jako té obce... Jako má to, má to... Jsou to plusy, doslova. Jako když jsem kandidoval za tu stranu, tak jsem si tam samozřejmě napsal „Člen zásahové jednotky hasičského sboru Dolního Němčí“. Protože jsme tady brání jako hasiči, pořádáme tady jako třeba akce pro děcka, jako součást těch dětských akcí tady vždycky něco děláme, takže má to tady dobré jméno na té vesnici.

Vaše pozice je tedy jaká?

Víte co, ani nevím. Co su nebo nejsou... Prostě řadový člen a v zásahové jednotce. Řadových členů je nás asi padesát a v té zásahové jednotce je nás deset.

Jak dlouho u jednotky jste?

Nějakých deset let. Možná dvanáct.

Takže jste se sem dostal hlavně přes tu sestru?

Oni tu byli i její kamarádi a já měl pocit, že jim můžu něco nabídnout. Že su zručný v určitých věcech. Někdo je rychlý na běh, já zase šrouboval koš. Osm let. No možná tak dlouho ne, tak dlouho jsme to ani nedělali. Ale prostě jsem byl zručný na nějaké věci, že jsem byl lepší než ten kluk, co to dělal... To už byl starší pán jakože, takže jsem nastoupil na jeho pozici a dělal jsem ten sport místo něho.

Když bych vám položil lehce klišoidní otázku, co pro vás tedy ten sbor znamená?

Možná byste chtěl slyšet, že je to třeba rodina nebo něco v tom smyslu...

Ne, to vůbec ne. Spíš mě prostě zajímá, jak to vnímáte jako obecně.

Já to beru jako takovou povinnost, nebo takovou tu... Jako jsem asi naučený už z rodiny jako pomáhat nějakým způsobem lidem. Od dědečka, ke kterému jsem vždycky došel a někdo potřeboval zešrotovat obilí, protože měl doma šrotovník, a dědeček mu to zešrotoval a nic za to nechtěl, tak to mám v sobě... Prostě su naučený nějakým způsobem pomáhat, mám to nějak v sobě, že fakt jsme schopni si obléct ty hadry a letět někomu zachraňovat jakoby život do baráku, hasit, nebo vytahovat dvě hodiny vodu ze sklepa. Tak jsme zvyklí a nepřijde mi to jako práce. Přijde mi to jako normální věc. Takže ty hasiče beru jako takovou... že už jsem se do toho zavázal, beru to jako takový dobrý spolek, který dělá něco dobrého, ať už pro děti nebo pro cokoliv, takže to beru jako takovou... Nejsme tady zas tak jako úplně super dobrá parta, abysme to tady... Nebo jako parta jsme dobrá, jsme schopni zařídit cokoliv, jakoby co se týče těch hasičů, ale nebral bych to zas nějak moc citově. To zase ne. Beru to tak nějak prakticky.

Byl jste někdy v ohrožení života?

Co se týče zásahu? Doslova... (*lehce váhá*)... asi ne. Přímou jako ohrožení života... My jsme totiž třeba konkrétně na nějaké třetí nebo čtvrté pozici těch zásahových jednotek. To znamená, že sem přiletí hned ti profíci, navíc tady v Hluku jsou ještě nad náma, to je město už, takže my když někde přijedeme, tak většinou se o to víc profesionálně starají ty jednotky, kteří jsou profíci. Jako nikdy jsem neletěl, nikdy jsme neletěli přímo do nějakého zakouřeného baráku, jako že bysme... Teda vlastně něco tady bylo, ale nešlo asi o život přímo. Že by něco bylo.

Vztahy ve sboru byste charakterizoval jak?

Já myslím, že jako dobré.

Nějaké pnutí, třeba kvůli politice, ženám nebo něčemu podobnému se neobjevuje?

To si zas myslím, že ne. Že jsme tady jako taková ta dobrá parta, že to tady... Nemyslím, si, že by tady byl nějaký problém. Je to tady, jak bych to řekl, aji vytríděné. Jako když se tady někomu nelíbilo, tak odešel. Jako že jsme tady lidi, kde každý ví, co od koho může očekávat, a za tu zásahovou jednotku – já je mám prostě za zádama a oni asi dají ruku do ohně za mě a já dám ruku do ohně za ně. Jakože fakt víme, co prostě potřebujeme a neřveme tady nikdo na nikoho.

Co váš vztah k veliteli?

On je strašný dobrák si myslím. Takový ten člověk, který je někdy až už moc dobrák. Jakože když to poznávám sám na sobě, když někomu někdo podá prst, a oni mu vezmou celou ruku. A on někdy se sebou nechá třeba možná kývat zleva doprava, ale jinak je to člověk na správném místě. Si myslím, že ví, proč to dělá a dělá to dobře a je takový jako rozumný. Má rozumné názory a je schopný zařídit, co člověk potřebuje. Tak si myslím, že vztahy jako takové jsou tady dobré, jako třeba i s ním. Umí zařvat, ale že když on zařve na mě, tak si z toho nic nedělám, protože vím, že to nemyslí špatně. Třeba takhle, když to řeknu.

Kromě těch hasičů máte nějaké jiné koníčky? Mluvil jste o motorkách, o čtyřkolce...

Myslím, že toho mám asi hodně, tak nějak to se mnou všechno vyrůstá. Protože jsem tady začínal na těch malejch motorkách, jakože na fechtlu...

...na tom jsme si rozbili hubu všichni...

...ano, přesně tak, a když už fechtla, tak dvěstěpadesátku, jakože to frčelo, tehdy samozřejmě ještě bez papírů, takže klasika. Pak už jsem si koupil větší enduro, ale taky jenom tak někde

do pole, a teď nás to bere s klukama, takové ty víkendové výjezdy... Jsme parta těch pěti šesti kluků, kteří si v neděli ráno vezmou motorky a jedeme projet. Mám jakože ostré enduro a ještě takovou slabší čtyřkolku jenom tak na létání... Zajímá mě tady ta krajina, a mám to tady rád prostě, takže to tady tak jako projíždíme. A ty koníčky, jako je toho asi víc. Taky jsem byl kdysi rybář, takže mám doma ještě udicu, takže si můžu zajet na ryby, jako doslova. Nebo koníček... už ani nevím, co jsme schopni tady. Protože su tady fakt zamotaný snad do každého druhého spolku, jakože furt něco.

Kde všude teda jste?

No byl jsem rybář, to jsem byl ještě kluk, teď už ne, ale zase když kluci jedou na ryby, tak jedu s nima, a chodili jsme tady s klukama hrávat každou neděli basketbal. Jo, taky jsme byli parta, kterou baví prostě basketbal. Pak jsme hráli třeba tři nebo čtyři roky závodně florbal. Že dost akčně. Jako zároveň asi nejsou součástí víc spolků, ale proběhal jsem toho dost. Nebo co ještě... (*přemýšlí*)... třeba... prakticky skoro všechno, co to je, mě to tak připadá. (*směje se*) Fotbal jsem prakticky taky hrával ještě za žáky. To tady taky funguje celkem svižně. Ten hokej si taky zahraju. Takové ty koníčky, jako zahraju si od každého něco. Mě to prostě furt baví, něco dělat.

Paráda. Nevím, jestli jsem se na to ptal, takže snad poslední, co mě ještě napadlo – online média nějak používáte? Třeba čtete idnes, novinky a tak?

Idnes. Novinky ani moc ne, to už mě přijde takový jako do bulváru, a nemám moc rád ten bulvár, a spíš třeba aktuálně.cz, jak je tam takové to DVTV s Veselovským a Drtinovou. To mě zajímá jako hodně. Teď mám rád takovou tu satiru, jak je kancelář Blaník, to je prostě klasika. To je něco, co si myslím, že tady chybělo. Co se týče informací z internetu, procházím všechno možné na světě. Fakt. Takže internet a tyto zprávy, to čtu jakože fakt hodně. Tisk a noviny moc ne. Asi ani není možnost jakože moc kdy. Když mám všechny internety v telefonu, tak to mám hned. Když sedím u doktora třeba, tak se prostě dívám do telefonu.